

εάν ἦτο δυνατόν νά ἔχω διά τὸ μέλλον ἐλπίδα τινά. Ἀλλ' οὐδεμίαν τοιαύτην μοι ἔδωκε· μοι εἶπε μόνον ὅτι οὐδένα εἶχε δεσμόν· ὡς καὶ τῶντι ποτὲ δὲν μοι ἐφάνη ὅτι ἐπιθύμει νά σ' ἐγκαταλείψῃ. Εὐχναζόν λοιπόν εἰς τὴν οἰκίαν σου φρονῶν ὅτι ἐγὼ μόνον θά ἔχαίρον ἢ θά ἐλυπούμην. Οὐδεμίαν πρόσδον ἀγάπης παρετήρησα εἰς αὐτήν, οὐδὲ μοι ἀπέδειξε ποτὲ ὅτι με διέκρινε τῶν ἄλλων συνήθων γνωρίμων σας. Ὀλίγον καιρὸν μετέπειτα, ὑποπτευθεὶς ὅτι ἐγένοντό τινες ἀνακαλύψεις, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἐπράπε ν' ἀναχωρήσω ἐκ τῆς Ἰρλανδίας, ἦλθον πρὸς αὐτήν ὅπως διαλύσω πᾶν ὅ,τι μεταξὺ ἡμῶν ἠδύνατο νά ἐξηγηθῇ ὡς ὑποχρέωσις. Αὕτη ἡ ἰδίᾳ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν, ἀπήτησε νά παύσω τὰς ἐπισκέψεις μου· ὡς ἔχων δὲ καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν πρόθεσιν, τῇ ἐξήγησα τοὺς λόγους μου. Πρῶτον τότε, ὅτε με εἶδε δυστυχῇ, παρετήρησα τὴν συγκίνησίν της, ὅτι ἡσθάνετό τι δι' ἐσέ, καὶ ὅτι ἦτο ἀργὰ ὅπως ὀπισθοδρομήσω. Μετὰ ταῦτα ἀνακαλύψας ὅτι οἱ φόβοι μου ἦσαν ἀβάσιμοι, δὲν ἀνεχώρησα. Εἰς ὅλα αὐτὰ ἔπαισα βεβαίως ἐγὼ, ἀλλὰ συνέτρεξε καὶ ἡ κακὴ ἐκείνη τύχη ἡ ἀείποτε καταδιώκουσά με. Εάν ἔγραψα πρὸς τὴν θυγατέρα σου μετὰ τὸ θλιβερὸν συμβάν, τοῦτο ἦτο νέα ἔλλειψις εὐπρεπείας (an additional breach of propriety) δι' ἣν μετεμελήθην ἐκ βάθους καρδίας· καὶ ὅμως τὸ ὁμολογῶ μετὰ ἀπλότητος, τὸ σφάλμα τοῦτο ὄχι μόνον δὲν μοι φαίνεται τῆς αὐτῆς βαρύτητος, ἀλλὰ καὶ τὸ θεωρῶ ὡς ἀναπόφευκτον μετὰ τὰ προηγηθέντα· διότι, ἂν καὶ δὲν ἀξιῶ νά δικαιολογήσω τὴν παρελθούσαν διαγωγὴν μου, ἀφοῦ ὅμως ὑπῆρχέ τις συμπάθεια μεταξὺ ἡμῶν, (καὶ εἰλικρινεστέρᾳ οὐδέποτε ὑπῆρξεν), ἡσθάνομην ὅτι ἡ ἀβεβαιότης εἰς ἣν ἠθέλον ἀφῆσει τὴν θυγατέρα σου περὶ τῆς τύχης μου, δὲν ἠθέλεν οὔτε ἐξαφανίσει τὴν συμπάθειάν της, οὔτε ἐλαττώσει τὴν ἀγωνίαν της· καὶ θεωρῶν αὐτὴν ὡς σύντροφον τοῦ βίου μου, ἐὰν ἔζων, παρέδωκα πᾶσαν ἄλλην σκέψιν ὅπως ἀνακουρίσω τὴν ἀγωνίαν της. Ἐπρωτίμων νά ἀπολαύω τῆς συμπάθειας τῆς θυγατρὸς σου καὶ εἰς τὰς ἐσχάτιας τῆς Ἀμερικῆς, παρὰ νά ἔχω τὴν πρώτην θέσιν ἐνταῦθα ἄνευ αὐτῆς. Ἀγνοῶ ἐὰν διὰ τῆς ὁμολογίας ταύτης θέλω μετριάσει τὸ σφάλμα μου· ἀγνοῶ ἐὰν ἡ ἐπιτυχία ἠθέλεν ἐξαλείψει τὴν μνήμην τῆς πράξεώς μου· ἀλλὰ καλῶς γινώσκω ὅτι εἰς τὴν παγετώδη χεῖρα τοῦ θανάτου ὑπὸ τὴν ὁποίαν καίμαι, καλὸν ἦτο νά μὴ προστεθῇ καὶ ἡ ψυχρότης τοῦ ἀρχαίου φίλου μου, καὶ νά μὴ ἐπαυξήσωσι τὰ βάσανα ὄχι ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκείνων εἰς οὓς καταλείπω ὁδόνην καὶ θλίψιν.»

Εὐκόλον νά παρατηρήσῃ τις κατὰ πόσον τὸ πάθος ἄλλοιοι συνήθως τὸν χαρακτήρα· δυσκόλως ἀναγνωρίζομεν, βλέποντες τὴν περιώδυνον ταύτην δειλίαν καὶ τὴν ταπεινότητα τοῦ ὕψους, τὸν ἄνδρα ὃν θέλομεν ἰδεῖ μετ' ὀλίγον ὑπερηφάνως καὶ ἐντόνως ὑπερασπιζόμενον ἑαυτόν. Μετὰ μετριοφροσύνης δικαιολογεῖται, μετ' ἀξιοπρεπείας ἱκετεύει, καὶ τόση ἀπλότης, τοσαύτη ψυχικὴ τρυφερότης ἐ-

πρεπεν ἴσως νά συγκινήσῃ καὶ τὰς μᾶλλον ἀμειλίκτους καρδίας. Ἀλλ' ἡ τόσον εὐγενὴς καὶ τόσον κατανυκτικὴ αὕτη ἐπιστολὴ δὲν κατιόρθωσε νά ἐξλειώσῃ τὸν Κύρραν· εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι δὲν ἐπαυεῖδε τὸν Ῥοβέρτον, καὶ τὸ παραδοξώτερον οὐδεμίαν προσπάθειαν κατέβαλεν ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν του· διότι ἐὰν ἀπαπειράτο τοῦτο, ὁ υἱὸς του, πολὺ πρόθυμος νά δείξῃ εἰς τὸ κοινὸν πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νά τιμήσῃ τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, θά ἐσπευδε νά τὸ δημοσιεύσῃ. Δικηγόρος ὢν ἐνός τῶν ἀποστατῶν, μετὰ προθυμίας ἐδράζε τὴν περίστασιν ἐκείνην, ὅπως κατακρίνῃ τὴν ἀποστασίαν με λόγους σκληροὺς καὶ περιφρονητικοὺς, καὶ ν' ἀποπλύνῃ ἑαυτὸν πάσης ὑπονοίας. Οἱ αὐστηρότερον ὁμιλοῦντες περὶ τῆς ἀτυχῆς ἐκείνης ἀποπείρας εἰσὶν ἀναμφισβήτως ὁ Κύρραν καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Γράτταν· ἐκ τούτου δὴλον ὅτι ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας, προτιμότερον εἶναι νά κρίνεται τις ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἢ ὑπὸ τῶν φίλων αὐτοῦ. Ἐκεῖνοι τοῦλάχιστον οὐδένα ἔχουσι φόβον βλέποντες τὴν ἀποτυχίαν προσβάλλουσαν τὴν προσωπικὴν αὐτῶν θέσιν· καὶ ἡ ἰδίᾳ μερὶς ἡ τοσοῦτον φροντίζουσα, ἵνα μείνῃ καχυρισμένη ἀπὸ τῶν νικηθέντων, ἠθέλε παρασυρθῇ, ἔνεκα τῆς μεσαιᾶς θέσεώς της, ὅπως ταχθῇ ἐκ τῶν πρώτων περὶ τὸν νικητὴν. Εἶναι καὶ τοῦτο ἐν τῶν θλιβερῶν θεαμάτων ὅσα ἡ ἀνθρώπινος φύσις παρίστα ὁπόταν ἡ τύχη φανῇ ἐναντία.

Ἐν τοσούτῳ αἱ δίκαι ἐξηκαλούθουν ἐνώπιον τῶν στρατοδικείων καὶ αἱ εἰς θάνατον καταδίκαι διεδέχοντο ἀλλήλας ἀδιακόπως. Ἐκ τῶν ἀποστατῶν, τινὲς μὲν ἀπέθνον μετὰ καρτερίας μείνυντες μέχρι τέλους πιστοὶ εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτῶν, ἄλλοι δὲ ἀποθνήσκοντες ἐδείξαν αἰσθήματα μετανόας· καὶ ἄλλοι τέλος διεμαρτυρήθησαν περὶ τῆς ἀθωότητός των, ἀξιούντες ὅτι κατεδικάσθησαν διὰ γεγονότα τῶν ὁποίων οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην ιδέαν εἶχον. Νέος τις, ἀξιοσεβάστου οἰκογενείας, τὸ ὄνομα Φήλιξ Ρούρκ, ἐκρεμάσθη ἀσπλάγχχνως ἐνώπιον τῆς αἰκίας τοῦ πατρὸς του· ἡ γενικὴ ὅμως προσοχὴ προσηλαῦτο πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπὶ τῆς δίκης τοῦ Ῥοβέρτου. Ἡ νεότης, αἱ ἀρεταί, τὸ ἔθος, ἡ κοινωνικὴ θέσις του, πάντα εἴλκυον πρὸς αὐτὸν τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν περιέργειαν. Αὐτὸς δὲ μὴ ἀμφισβᾶλλον διόλου περὶ τῆς περιμενούσης αὐτὸν τύχης, ἀνέμενε ταύτην μετὰ σταθερότητος, ὡς δύναται τις νά κρίνῃ ἐκ τῶν ἀκολουθῶν πράξεων.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

—000—

Ἀντιγράφον τὴν ἐν σελ. 210 στήλ. 2 τοῦ παρόντος φυλλαδίου σημειῶσαι τῆς βασιλίδος Μαρίας, ἔγραψα ὁρθῶς coronation ἀντὶ τοῦ ἐτραλιμένου coronation. Διορθωθῆτω πρὸς τούτους καὶ τὸ ἐν σελ. 213 στήλ. 2 «ἀνυπομονεστέρους» εἰς «ἀνυπομονωτέρους.»